

Jordina, Jordi i el Drac

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: David Carretero

Conte adaptat de l'original, per l'escola Pau Vila i Dinarès (Terrassa).

Tothom recorda el dia que la Jordina va entrar per la porta de l'hospital. El primer cop que la vaig veure ella portava mitja espatlla socarrimada i esgarrinxades per tot el cos . Però la Jordina no es va queixar ni va ploriquejar com segurament hauria fet jo. Era una noia molt valenta. Ella va deixar que la cuessin, i tan sols va demanar que no s'entretinguessin gaire, perquè tenia molta pressa . Em van posar a mi d'encarregat per anar cada dia a curar-la a casa seva .

El primer cop que vaig presentar-me a casa seva, enlloc de trobar-la al llit, em va sorprendre veure-la fent exercicis amb l'espasa al menjador.

—Qui ets tu? —Em va preguntar quan em va veure.

—Em dic Jordi, i sóc el teu infermer .He vingut a fer-te les cures.

—Doncs fes-ho ràpid que tinc molta pressa! —Va tornar a repetir la Jordina. Es va asseure en una cadira i va deixar que li tragués els embenatges .

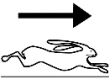

Cada tarda era igual: jo arribava, em trobava la Jordina practicant amb l'espasa , li canviava els embenatges
i ella sempre em deia: “fes-ho ràpid que tinc molta pressa”   .

L'endemà vaig voler preguntar-li on anava sempre amb tanta pressa, però quan vaig arribar a casa seva , vaig trobar la

Jordina estesa a terra amb les ferides novament obertes i més socarrimada que mai .

—Què ha passat? —Vaig preguntar espantat mentre m'afanyava a curar-la.

Però la noia només va dir: “Fes-ho ràpid que tinc molta pressa” . I després es va desmaiar.

Aquell dia, i els següents, me'ls vaig passar al costat de la Jordina. Les ferides eren delicades però ella era una noia forta

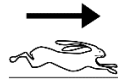

i de seguida es va tornar a recuperar. Tan bon punt es va veure amb forces, la noia es va aixecar, va agafar l'espasa

i va tornar a practicar.

—I ara! Que t'has begut l'enteniment? —Li vaig dir quan la vaig veure fent voleiar l'espasa. —Encara estàs molt feble per fer aquestes coses.

—Doncs cura'm de pressa perquè no puc esperar. —Em va respondre. Aquest cop em vaig atrevir a preguntar-li:

—Es pot saber on has d'anar que no pots esperar a posar-te bona?

—He d'anar a matar un drac.

Amb els ulls plorosos , va dir-me que ella vivia en un poble on feia temps s'hi havia instal·lat un drac. Al

principi la gent del poble el va rebre amb alegria, li portaven menjar i els nens i les nenes jugaven amb ell .

Però, un dia, el drac va començar a socarrimar la gent . Va decidir cada setmana es menjaria una

persona del poble, i la primera seria la Jordina. Però ella no ho permetria. Per això, cada final de setmana es

presentava a la cova i lluitava amb l'animal disposada a matar-lo. Però el drac en feia 10 com ella i, malgrat la

Jordina era bona amb l'espasa , encara no ho havia aconseguit.

—Jo t'ajudaré! —vaig dir després d'escoltar la seva història.

La Jordina em va mirar sorpresa. Jo també estava sorprès, perquè sempre he estat un noi poruc. Però vaig pensar un pla per acabar amb aquell drac.

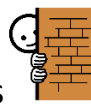

Dos dies després, havia arribat el dia de presentar-se a la cova , i mentre mirava per la finestra, vaig veure uns núvols negres. Exacte! Aquella era la solució. Tan sols havíem d'esperar que ploqués perquè l'aigua apagués el foc del drac i la Jordina pogués clavar-li l'espasa al cor.

Quan va arribar l'hora de marxar, vaig embenar la Jordina per protegir-li les ferides , i vam caminar fins la cova .

—Sóc aquí!—Va cridar la Jordina.

Vam sentir les passes del drac.

—Veig que no et rendeixes mai. Per què vols lluitar si saps que et tornaré a vèncer?—Va dir el drac.

Però la Jordina no es va rendir, sinó que va amagar-se entre els arbres . i va esperar la pluja.

—No t'amaguis, surt, si ets tan valenta com dius!

De sobte, un llamp va anunciar la tempesta. El drac volia d'atacar-la i va atrevir-se a avançar fins als arbres.

—Ep, no ha vingut sola! —Vaig cridar sortint del meu amagatall. —Primer m'hauràs de guanyar a mi, si vols menjar-te-la.

Vaig començar a córrer amunt i avall per distreure el drac, però també perquè els nervis i la por em feien córrer com un embogit per tot arreu. Va funcionar, i al cap de pocs segons va caure una gota, i després una altra, i una altra ,

que la pluja va formar una cortina d'aigua. El drac , enfurismat, va llençar una flamarada que immediatament va

quedar apagada. Havia arribat el moment i la Jordina va aprofitar per apropar-se a la seva panxa   i...

Del que va passar a continuació no me'n recordo. Sé que em vaig desmaiar i quan vaig obrir els ulls la Jordina

m'eixugava la cara   amb un dels seus embenatges.

—Vinga valent, desperta que ja ha acabat tot.

Quan per fi vaig poder incorporar-me, vaig veure el drac estès a terra amb l'espasa clavada al cor, i la Jordina no tenia ni una sola ferida.

—Ho has aconseguit!—Vaig dir observant amb admiració aquella noia.

—No ho hauria fet sense tu.—Va afegir ella.

Potser la Jordina tenia raó, potser sí que jo també havia ajudat , però tot el que sé és que la notícia es va escampar i tothom va començar a parlar de que un tal Jordi havia derrotat el drac . Pocs van saber que en realitat l'havia matat la Jordina , però d'aquella noia jo en vaig aprendre una cosa que no oblidaria mai. A vegades els dracs potser no es vencen a la primera, però si no ens rendim i seguim esforçant-nos , finalment aconseguirem derrotar-los. Així, o trobant algú pel camí disposat a ajudar-nos . Aleshores sí que les coses poden ser més fàcils, encara que l'ajuda provingui d'un infermer nyicris i poruc com jo, que tot el va fer va ser tenir cura de la noia que havia de matar el drac.

FI

FAROS

*La guia de la salut i el
benestar per als teus fills*

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

SJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital